

Zinātnes Vēstnesis

LATVIJAS ZINĀTNIEKU SAVIENĪBAS LAIKRAKSTS

№ 3 (46) 1993. gada marts

Cena 4 rubji

LZA GADA PILNSAPULCE

Svinības sākas ar Akadēmijas karoga iesvētīšanas ceremoniju. To vada LU Teoloģijas fakultātes dekāns, LZA goda loceklis, profesors Roberfs AKMENTIŅŠ. Uzrunu saka LZA īstais loceklis profesors Jānis STRADINŠ.

Zālē ir akadēmijas loceklji, zinātnisko iestāžu darbinieki, Augstākās Padomes un valdības pārstāvji.

* * *

Latvijas Zinātni akadēmijas gada pilnsapulcē piedalās faktiski visi akadēmijas īstnie loceklji, korespondētāloceklji, daudzi goda loceklji, citi Latvijas zinātnieki. Akadēmijas sastāvā pašlaik ir pavisam 212 loceklji, no tiem — 68 īstnie loceklji (akadēmiķi), 46 korespondētāloceklji, 43 goda loceklji, 55 ārzemju loceklji. Goda un ārzemju loceklju vidū daudzi ir izcili trimdas latviešu zinātnieki, rakstnieki u. c.

Pilnsapulci ar ievadīvārdiem atklāj akadēmijas prezidents Jānis LIELPĒTERIS.

Kaut arī zinātniskajiem institūtiem smags finansiālais stāvoklis, iegūti vairāki būtiski zinātniski rezultāti. Izcils notikums 1992. gadā bija fundamentālā darba «J. K. Broce. Zīmējumi un apraksti. 1. sēj.: Rīgas skati, Jaudis un ēkas» iznākšana, kā arī zinātniska konference, kas veltīta J. K. Broces 250 gadu atcerēi. Latvijas vēstures institūts turpināja materiālu vākšanu un publicēšanu par Latvijas Republikas laika valstsvīriem, par komunistiskā totalitārisma norisi un noziegumiem Latvijā. Literatūras, folkloras un mākslas institūts publicējis plašu pētījumu «Latviešu rakstniecība biogrāfijās». Palielinājies ārējo zinātnisko sakaru daudzums: 1992. gadā 85 zinātnieki strādāja attīstīto val-

stu zinātniskajos centros, daudzi darbi veikti kopā ar ārzemju zinātniekim. Fizikas institūta zinātnieki sadarbībā ar Lozannas (Šveice) Politehnisko institūtu izpētījuši procesus alumīnija elektrolīzes vannās. Vairāki Latvijas zinātnieku darbi publicēti starptautiskajos zinātniskajos žurnālos un guvuši augstu novērtējumu citu kolēgu vidū.

Akadēmikis J. Lielpēteris savā runā skar notikumus Latvijas zinātnē kopš 1990. gada un aplūko 3 galvenos procesus: 1) Latvijas Zinātnes padomes darbu (pozitīvais: tiek veikta uz finansēšanu pretendējošo zinātnisko projektu rūpīga ekspertīze, notikusi Latvijas zinātnes starptautiskā ekspertīze; tomēr nav jūtama padomes atbildība nevis savu vēlētāju — zinātnieku — priekšā, bet gan Latvijas nodokļu maksātāju priekšā, pagaidām nav zinātnes struktūrpolitikas); 2) zinātnisko grādu nostrifikācijas un piesķiršanas sistēmu Latvijā — tai pagaidām nav stabilizējoša mehānisms, kas nodrošinātu to pret prasību samazināšanu pret zinātniekim; 3) Latvijas Zinātnu akadēmijas reorganizāciju — akadēmija reformējusies Joti būtiski, un tas ir nepieciešams posms zinātnes un augstākās izglītības integrācijai. Rezumējot šīs 3 galvenos procesus, jāsecina, ka pagaidām šīs organizatoriskās pārvērtības tomēr maz ietekmējušas zinātnes iekšējo saturu.

* * *

Tiek pasniegts akadēmijas ārzemju loceļa diploms latviešu izcelsmes teologam no Brazīlijas — Stanislavam LADUSĀNAM; goda loceļa diplomi — Ēvaldam VALTERAM, Džemmai SKULMEI, teologam Robertam AKMEN-

TINAM, Raimondam PAULAM, māksliniekam Indulim RANKAM, dzejniekam Uldim BĒRZINAM, medicīnas zinātniekam Lāzaram JAVORKOVSĀM. Apliecinājumus par ievēlēšanu akadēmiku un korespondētāloceklju godā saņēma virkne Latvijas zinātnieku: Jānis ĒRENPREISS, Jānis FREIMANIS, Vija KLUŠA, Maija KÜLE u. c.

* * *

Pārskata referātu par akadēmijas darbību kopš iepriekšējās gada pilnsapulces 1992. g. 14. februārī nolasa akadēmijas akadēmikis sekretārs profesors Andrejs SILIŅŠ.

1992. gadā akadēmija visumā sekmīgi turpināja pārveidošanos par personālo akadēmiju, veidojot iekšējo likumdošanu, papildinot savu sastāvu un iedibinot jaunas darbības formas. Akadēmija risināja tādas svarīgas problēmas kā Latvijas energoattīstības koncepcija, mežu izmantošanas perspektīvas, latviešu valoda kā valsts valoda, zinātnes attīstības stratēģija Latvijā.

Zinātnisko institūtu finansējums 1992. gadā bija tikai apmēram trešā daļa no 1990. gada līmena (salīdzināmās cenās). Darbinieku skaits tajā pašā laikā samazinājies par vienu trešo daļu; vislielākais darbinieku samazinājums ir Mikrobioloģijas institūtā — tieši puse.

* * *

Pilnsapulce noklausījās revidentu ziņojumu, apsprieda Latvijas zinātnes starptautiskās eksperimentes rezultātus, iepazīnās ar akadēmijas Statūtu grozījumiem.

Tauta gaida saprātu un praktiskumu

Komunistisko absurdū sagrāva saprātīgas domas iefiltrēšana tā vadības centros. Arī šobrīd vienīgi saprāts var izvest Latviju no smagā pagrīuma, ko radījušas valdības un parlamenta klūdas.

Nekas nenotiks pats no sevis, jo vēl nav radīta kārtība, kurā sabiedrība spēj regulēties pati.

Sabiedrības vairākumam ir apnicis politikāniems, daudzo partiju un grupu kāviņi, viņu gaužām vienādās skaistu frāžu pilnās programmas, kurās ir maz saprātīgi izsvērši praktisku risinājumu.

Tajā pašā reizē gandrīz visas šajās politiskās apvienībās ir gudri un spējīgi cilvēki, kas daudz darījuši un varētu strādāt. Diemžēl vēlēšanu likumā paredzētā 4% barjeru (tā ir vajadzīga un atzīstama) daudzus atbīds malā.

Lai šos cilvēkus apvienotu, vajadzīgs kodols, kam nepiemīt nekāda politiska noslieksme, nav savu partijisko interešu, bet ir tikai viens nodoms — apvienot un izvirzīt valsts vadībā gudrus, godīgus un saimnieciski spējīgus cilvēkus Latvijas kopīgo interešu vārdā.

Tāds neatrāls centrs varētu veidoties, radošai inteleģiencei sadarbojoties ar saimnieciskajiem vadītājiem gan valsts, gan privātajā sektorā, kas pēc affeitīgas sagatavošanās sapulcētos apvienotā plenumā, kā tas notiks pirms pieciem gadiem, sākoties fautas atmodai.

Katras neatkarību atguvušas valsts tālākais mērķis ir iedzīvotāju turība. Šis mērķis sakrīt ar latviešu fautas izdzīvošanas un nostiprināšanās vēlmi, jo fautas spēku nosaka divi galvenie faktori: 1. Kultūras un zinātnes augstīši līmenis, kas vilina cītautiešus tai pievienoties un savējos — neaziet. 2. Piešķiroši augsta dzimstība.

Abi šie nosacījumi patlaban nevar tātējoties sliktā saimnieciskā stāvokļa dēļ, tāpēc Latvijas interesēs jāpārvar grupu egoisms, iedomas par savas politiskās platformas vienīgo pareizību un visi prāti un spēki jāvirza uz praktisko saimniecisko jautājumu risināšanu un zinātnisku valsts vadīšanu.

Lai turpmāk kļūdu būtu mazāk, palūkosimies uz līdzīnējās valsts vadības pamatkūdām.

Jau vairāk nekā divus gadus valsts uzņēmumu vadītāji gaida privatizāciju, tāpēc visu šo laiku jūtas kā uz irstoša plosta. Katru tuvāko mēnešu laikā var uzņēmumu privatizēt, administrāciju atbrīvot, iesākot darbus pārraukt. Nav likumiska nodrošinājuma, kas veiksmīgai administrācijai jautu izrēt vai izpirkt šos uzņēmumus.

Privatizācija kavējas tāpēc, ka nav izveidota struktūra, kas ar ieinteresētābas vektoru pareizu izveiojumu nodrošinātu atbildīgu, ātru un veiksmīgu privatizāciju,

tādu, kas līdz minimumam samazina ierēdņu kukuļošanas iespējas (nepieciešamību) un apbalvo par godīgu un veiksmīgu darbu.

Nav nevienam dots norādījums izstrādāt Latvijas 20—25 gadus tālai nācotnei kompleksu programmu, kādas ir visām normālām valstīm.

Ne apstākļi pārvērš valsts vadītāju par nevalīgu sagādnieku, par degošo jaunātāju «ugunsdzēsēju», rada tam paligu trūkumu, bet paša vadītāja neprasme un ne-spēja vadīt, pašu elementārāko vadīšanas postulātu nezināšana vai ignorēšana, paligu neizmantošana vai pat atbaidīšana ar savu neizvēršo un nemākulīgo rīcību, kam par iemeslu ir paštaisnība, augstprātība vai vienkārši vadītāja talanta trūkums: nespēja atšķirt galveno no nesvarīgā, vadītāja pienākumu neizpratne.

Saeimā ir jādabū tādi cilvēki, kas saprot, ka premjers, kurš, uzrunājot fautu, stāsta, kā izcīrtama gala vai aprēķināma maizes cena, ir tūlīt nomaināms kā savus pienākumus nezinošs.

Parlamentā nedrīkst iekļūt tāds vairākums, kas pieņem kliedzoši kļūdainus lēmumus (Krievijas vēstniecības ēkas īpašuma neatīšana u. c.), izskafot likumprojektus, «skalda matus» un apstrīd tūkstoš gadus vecus fiesiskos principus, jaucas izpildvaras funkcijas, bet neparamana, ka izpildvarai nav nekādas darbības stratēģijas, ka tā neizpilda ne likumus, ne savus lēmumus, nerūpējas par to tātējotās mehānismu, neinformē pasaulli par pafiesību stāvokli Latvijā, kālab viegli notiek Latvijas apmelošana.

Lai kustība par saprātīgo spēku izvirzīšanu tātējoties ar vēlamu iznākumu, jāsāk pacietīgas un spraugas savstarpējas konsultācijas, izmanojot zinātnieku prātu, kultūras darbinieku dedzību un saimniecisko vadītāju dzīves pazīšanu.

Tātad mērķis mums būtu zināms. Celš uz to principā skaidrs — caur apvienošanos un saprātīgu (piemērotu) cilvēku atlasi. Sākt vajadzētu ar kodola jeb darba grupas izveidošanu un šās idejas izplašīšanu starp cilvēkiem, kas saprot un uzņem to kā savējo.

Lūdzu zinātniekus atmetē neticību Latvijas zinātnes nācotnei, jo tāda neticība ir līdzvērtīga šaubām par savas fautas nācotni. Sājā pagrieziena un demokrātijas tapšanas laikā visu godprātīgo cilvēku pienākums ir uzņemties rūpes par valsts nākotni. Ja Latvijas vērā neparamais zinātnes un kultūras potenciāls netiek izmantots, tā ir tikai valdības un parlamenta klūda, nevis likteņnolemība.

Domu biedru vārdā
JĀNIS MAULIŅŠ,
Latvijas Rakstnieku savienības biedrs

Paziņojumi

Ar LZS valdes š. g. 28. janvāra lēmumu noteiktas LZS biedru maksas 1993. gadā — 120 rubli Latvijā kā arī bijušās PSRS republikās dzīvojošiem un 20 ASV dolāru ārzemēs dzīvojošiem. LZS atvērs ārzemju konfu, kur būs iespējams iemaksāt biedru naudas valūtā. Konfa numuru paziņosim vēlāk.

* * *

LZS biedriem, tāpat kā citu radošo savienību biedriem, pienākas atvieglojumi, ko nosaka MP lēmums par radošajām savienībām. Patlaban tas attiecas uz tās maksu par papildus platību. Izziņas var saņemt koordinācijas centrā.

* * *

Tos biedrus, kurus ieinteresējis raksts janvāra «Zinātnes Vēstnesī» «Vai būs turība», informējam, ka veidojas iniciatoru grupa, kas pulcēs pirmā dienā pl. 16 informācijas centrā.

Iniciatoru grupa lūdz sniegt zinas par pirmskara laiku «Turības» biedriem, kuru palīdzība nepieciešama «Turības» atjaunošanai.

* * *

Tiek plānotā «Zinātnes Vēstnesī» izdošana divas reizes mēnesī. Rakstus lūdzam nodot koordinācijas centrā ZA augstceltnē 319. telpā.

LZS informācijas un koordinācijas centrs

PATEICĪBA

Loči pateicamies LZS ārzemju biedram no ASV Paulam Janmeija kungam par sniegto finansiālu atbalstu Latvijas Zinātnieku savienībai. LZS informācijas un koordinācijas centrs

PAR LAUKSAIMNIECĪBAS ZINĀTNI

Šā raksta autors ir pārliecināts, ka tik mazā valstī kā Latvija dibināt vairākas zinātnu akadēmijas nevajadzēja. Normāli būtu, ja Latvijas Zinātņu Akadēmijas sastāvā tikuši veidoti Lauksaimniecības, ūdenssaimniecības un meža zinātnu nodaja (sākumā apakšnodaja). Līdzīgas domas izteikuši daudzi jaundibinātās LLMZA loceklī. Kāpēc tomēr notika citādi un radās LLMZA?

Var likties neticami, bet ieceres radīt LLMZA īstenaus iemesls bija būtiskie pārveidojumi, kas pirms pāris gadiem pēc Zinātnieku Savienības ierosinājuma notika zinātnisko darbu organizēšanā un finansēšanā. Nodibinot Latvijas Zinātnes padomi un ieviešot t. s. grantu sistēmu, ministrijas zaudēja zinātnei atvēlēto budžetu līdzekļu dalīšanas tiesības. Varas zaudēšanu pār šiem līdzekļiem sevišķi naidīgi uzņēma Lauksaimniecības ministrijas vadība, daždažādi mēģinot šo varu atdabūt. Mēģinājumi nevainagojās ar panākumiem un ministrija kopā ar tai pakļauto institūtu dažiem direktoriem kērās pie LLMZA organizēšanas. Pēdējai būtītikai paredzēta pakalpiņa loma grantu sistēmas sagrāšanā un vecās finansēšanas sistēmas atjunošanā. Taču vairākumam pētnieku ministrijas varas atjaunošanas perspektīva nelikās vilinošā, tāpēc minēto iniciatoru pūliņi LLMZA organizēšanā gandrīz divus gadus palika bez rezultātiem.

Sava nozīme iniciatoru neveiksmē bija arī apstāklim, ka pēc vairāku gadu desmitu pārtraukuma Latvijas Zinātņu akadēmija 1991. gadā nedaudz pavēra durvis lauksaimniekiem, izsludinādama konkursu uz divām korespondētāloceļu vietām lauksaimniecības specialitātē. Iedrošinos apgalvot, ka LLMZA nebūtu radusies, ja sprauga šajās durvīs būtu palikusi kaut vai iepriekšējā platumā. Taču tā nenotika — jau nākamajā, 1992. gadā šīs durvis daļēji pievēršas: lauksaimniekiem tika piešķirta vairs tikai viena korespondētāloceļu vakance. Turpretim, tādās specialitātēs, kurās šīs vakances līdz šim piešķirtas diezgan regulāri, to skaitā bija trīskārt lielāks (ķīmija, fizika). Dabiski, ka lauksaimniecības speciālistos tas izsauca atbilstošu reakciju un ideja par LLMZA veidošanu tika uzskaitīta daudz labprātāk.

Sava loma LLMZA radīšanā bija arī tādam psiholoģiskam momentam, kas diezin vai pilnībā izprotams dzimušam pilsētniekam. Vairākas paaudzes laucinieki tomēr uzlūkoti ne par pašiem pirmšķirgākajiem pilsoniem, un kā tādi viņi arī jutušies. Sevišķi tas attiecās uz kolhozniekiem okupācijas gados — padomījā, kā zināms, ne visur tiem deva pases. Daudzi, kas nevēlējās piederēt pie otrsākā cīlēnu kategorijas, ne laukiem bēga uz pilsētām. Pēc Latvijas valsts atjaunošanas attieksme pret lauku jaudīm nav būtiski mainījusies. Arvien lielāks kļūst liekēju — starpnieku un tirgūnu bars, kas iedzīvojas uz viņu rēķina. Kurai jaužu kategorijai par padarīto darbu, par valstīj nodoto produkciu drīkst vairāk nekā pusgadu nemaksāt? Kurā vēl valstī par tātu pienu tā ražotājam maksā 2,5 reizes mazāk, nekā patēriņās maksā par atšķaidītu pienu veikalā? Par to un vēl daudz ko citu zemnieki pamatojūtās aizvainoti. Līdzīgā kārtā aizvainoti un atstumti pēc ZA durvju pievēršanās sajutās arī lauksaimniecības nozare strādājošie pētnieki.

Lauksaimniecībā strādājošos pētniekus mudināja apvienoties vēl arī tas, ka viņiem ik pa laikam tūsi vai netiņi tiek atgādināts, ka tie strādā ne jau vispārāzītā fundamentālā zinātnē, bet galvenokārt gan tikai t. s., lietišķajā (vai pielietojamā) zinātnē. Dažkārt vēl piedeņām tiek izteiktas šaubas, vai pēdējā par tātu zinātni vispār ir uzskatāma. Pavisam nepārīkami to dzirdēt ir brīzos, kad tuvojas zinātnei atvēlēto budžeta līdzekļu sadale starp zinātnes nozarēm. Rodas ne vien atstumtības, bet arī zināma nedrošības sajūta.

Zinātnes sadalījumu fundamentālajā un lietišķajā (pielietojamā) pirmās Latvijas Republikas laikā nepazina. Tas kļuva populārs padomju administratīvās birokrātijas ziedu gados. Šo mākslīgi radīto sadalījumu varētu nenemt nopietni, ja tas itin kā patiesība nebūtu iesakņojies zināmas pētnieku daļas apziņā. Turklat, izrādās, ka zinātnes dalījumus fundamentālā un lietišķā daļai pētnieku ir diktēti pa prātam, jo vārdiņš «fundamentāls» pats par sevi piedod pētījumu rezultātiem pavisam citu skanējumu un svaru.

Istēnībā fundamentālā un lietišķā (pielietojamā) zinātnē atsevišķi nepastāv. Jaujājums ir gluži vienkāršs, proti, vai nu zinātnē ir, vai arī viņas nav. Skaidribas labad daži piemēri. Netiek apšaubīts, ka I. Nutona mehānikas pamatlīkumi ir fundamentāli. Tai pašā laikā šie likumi ir tik lietišķi (pielietojami), ka bez viņiem praksē neiztiekiem nevienu dienu. Līdzīgā kārtā ar izciliu lietišķumu (pielietojamību) izcejas, piemēram, fundamentālais D. Bernullī hidrodinamikas pamatlīkums, fundamentālās sasniegumi darbībā ar bezgala maziem lielumiem (diferencēšana, integrēšana), mūsu gadsimta sasniegumi informātīkā un još daudzi citi. No otrās puses, itin kā tikai lietišķiem mērķiem, itin kā vienīgi pielietojamu rezultātu iegūšanai savu mūžu ziedojuši L. Pasters, D. Mendelejevs, R. Kochs, M. Faradejs u. c. Bet vai viņu atklājumi, viņu devums zinātnei un cilvēci kopumā ir mazāk fundamentāli? Un uz kādu zinātni — fundamentālo vai lietišķo — lai attiecina Dz. K. Maksvela, I. Pavlova, E. Rezerforda, N. Bora devumu? Varam aplūkot jebkuru zinātnes nozari, lietumība ir viena un tā pati: jo fundamenteitāls ir zinātniskais darbs, jo tas ir lietišķiks (pielietojamāks), un otrādi.

LLMZA organizēšanu 1992. gadā atviegloja arī apstāklis, ka gada pirmajā pusē norisa intensīvs darbs «Latvijas Republikas likuma par zinātnisko darbību» sagatavošanā. Tas mazināja pētnieku bažas par iespēju izmantot LLMZA ministrijas ierīcētos uzkundzēšanās plānos. Saskaņā ar šo likumu, kā zināms, zinātnes organizēšanas un finansēšanas, kā arī pētījumu rezultātu izvērtēšanas un apkopošanas tiesības patlaban ministrijām atņemtas un pilnībā uzņemtas Latvijas Zinātnes padomei. No ofras puses, LLMZA organizēšanas laikā šis likums tomēr vēl nebija pieņemts, un tobrīd nebija pilnīgi drošas garantijas, ka šī organizācija zinātnes līdzekļu dalīšanas pilnvaras nesajems. Protams, ka šo pilnvaru saņemšanas gadījumā izdzīvošanas iespējas sārktu tiem, kas LLMZA veidošanu ignorējuši.

Minēto un vēl citu apstākļu un prefrunu ietekmē LLMZA tomēr radās. Pateicoties galvenokārt Latvijas Lauksaimniecības universitātes pētnieku vienoībai, LLMZA varas groži nenonāca tās grupas rokās, kas šo akadēmiju bija iecerējusi. Jaundibinātā LLMZA pagaidām vēl nav nostabilizējusies. Pa kādu ceļu tā virzīsies, lielā mērā atkarīgs no prezidenta V. Strīķa. Ja viņš nepakļausies Lauksaimniecības ministrijas spiedienam, LLMZA var izveidoties par mierīgu demokrātisku organizāciju, kas ievērojami sekmēs zinātnes progresu lauksaimniecības, ūdenssaimniecības un meža zinātnēs. Pretējā gadījumā LLMZA radīta veltī, vai, vēl jaunāk — uz laiku tā var klūt par regresa balstu ar vienīm no tā izriešām sekām.

Esmu jautājis vairākiem Latvijas ZA akadēmīkiem, kāpēc lauksaimniecības pētniekiem nedod iespēju pienācīgi pārstāvēt sevi Latvijas ZA sastāvā. Visos gadījumos atbilde bijusi aptuveni tāda, ka šai nozarei strādājošiem trūkst starptautiskām normām atbilstošu sasniegumu zinātnē.

Diemžēl jāatzīst, ka šāda atbilde ir daļēji pamatopta. Kad Kembrijas Starptautiskais Biogrāfiju Centrs man deva iespēju pieteikti ievērojamāko Latvijas pētnieku vārdu pasaules pētnieku elitei, pārlūkojuši sasniegumus mūsu valsts daudzās zinātnes nozarēs. Konstatēju, ka pēc atzītiem zinātnes vērtēšanas kritērijiem (zinātniskas monogrāfijas, raksti starptautiski atzītos žurnālos, referāti starptautiskos kongresos un simpozijos u. c.) lauksaimniecības nozares pētnieki atpaliek no vairākuma citās nozarei strādājošo, taču nebūt nav slīktākie. Lauksaimniecības nozares pētniekiem vēl mēdz pārmest nepieliekami augstu viņu darbu citējamību. Par pēdējo, kā zinātniskā darba vērtēšanas kritēriju, man radušies īpaši uzskati, kurus izklāstīju nedaudz tālāk.

Lai gan statistiskie dati lauksaimniecības zinātnē strādājošiem nav īpaši labvēlīgi, šoreiz man tomēr gribas vienus aizstāvēt. Domāju, ka talantīgu cilvēku īpašvars, kas strādā lauksaimniecības zinātnē, nav būtiski mazāks nekā to, kas strādā, piemēram, bioloģijā, matemātikā, ķīmijā. Mēs esam viena taufa ar aptuveni vienādiem latviešiem raksturīgiem talantiem un trūkumiem. Atcerēsimies, ka Zinātņu Akadēmijas darbības pirmajos gados trispadsmīt akadēmiku vidū strādāja trīs izcilī lauksaimnieki, to vidū pirmais ZA prezidents P. Lejiņš. Lauksaimniecības zinātnes tagadējā stāvokļa pamatiemēs, manuprāt, tāds, ka piecdesmito gadu nogālē lauksaimniecības profīla institūtus atšķira no ZA un nogrūda daudz skarbākos vējos. Tie nonāca Lauksaimniecības ministrijas varā, un pētnieki bija spiesti pildīt galvenokārt nekompetentu ierēdņu neskaitāmus uzdevumus, kam nebija nekāda sakara ar zinātni. Ne reti vajadzēja strādāt pret savu pārliecību, «zinātniski» pamatojot augstās politiskās vadības sadomātus lauksaimniecības «celšanas» pasākumus (kukurūza, kvadrātligzdas, lielfermas, graudkopības intensīvā tehnoloģija u. c.). Daudzi vadošie pētnieki zinātnisko darbu veica galvenokārt tikai savā brīvajā laikā, dažkārt pat paslepus. Lauksaimniecības institūti lielā mērā bija pārvērti par ministrijas attiecīgo pārvalžu palīgnoņām. (To zinot, nav grūti saprast, kāpēc ministrijas vadība tik ļoti necieš jaundibināto zinātnes finansēšanas kārtību pēc grantu sistēmas un kāpēc tā tik nikni cīnās, lai atgūtu pierastu varu pār zinātni.) Gluži dabiski, ka šādos apstākļos lauksaimniecības zinātnēi bija jāatpaliek no dažām citām zinātnes nozarēm.

Atgriežīsimies pie zinātnisko darbu citēšanas jautājuma. Salīdzinājumā atsevišķo pētnieku sasniegumus Kembrijas pasūtījuma sakarā, citējamību vērā nenēmu. Visas zinātnes, manuprāt, nedrikst vērtēt ar vienādiem kritērijiem. Sevišķi uzmanīgi jāpielet tieši citējamībai. Nopietns atklājums, piemēram, fizikā parasti iegūs globālu nozīmi visai cilvēctei, un starptautiskos žurnālos tā autors tiks bagātīgi citēts un cildināts. Turpretim ne mazāk būtiskam sasniegumam ģeoloģijā vai lauksaimniecībā parasti būs lokālāka nozīme un starptautisku ievērību parasti tas neiegūst. Dažkārt praktizētā citējamības indeksācija nozaru salīdzināšanai fezētās pārīkās.

Nav grūti iedomēties, kā pašos pamaatos pārvērstos visas mūsu tautas labklājība un nākotne, ja kāds ģeologs teorētiski pamatotu un praktiski Latvijā atrastu, piemēram, nozīmīgas zelta (vai cita dārgmetāla) ieguvas. Taču starptautiskā mērogā šāds fakti daudz vairāk, šķiet, ieinteresētus būtībās nevēicas. Līdzekļu, kā zināms, ļoti pietrūkst itin visām zinātnēm nozārēm, taču neviena no tām nav tik katastrofālā situācijā kā ūdenssaimniecība. Vairākas šīs zinātnes nozares (hidrotehnika, hidraulika, gruntsūdens hidromehānika, upju hidroloģija, ūdens resursu zinātnē u. c.) līdz šim laikam nav saņēmušas itin nevieni zinātnēi atvēlēto valsts budžeta rubli un atrodas pilnīgas iznīkšanas stadijā. (Jāatzīmē, ka š. g. janvārī Zinātnes padome nelielus līdzekļus piešķira hidroekoloģijai). Viena no nedaudzajām dažās bagātībām Latvijā ir lielie ūdens resursi, par ko daudzas valstis mūs var apskauzt. Taču pēc atbilstošo valsts institūciju rīcības var domāt, ka ūdenssaimniecība un tās problēmu zinātniska risināšana Latvijā ir absoluīti nevajadzīga.

Vajadzētu, manuprāt, panākt, lai personālajā Latvijas ZA būtu pienācīgi pārstāvētas itin visas valstī esošas zinātnē nozares, un lai vajadzības gadījumā tās saņemtu no ZA zināmu atbalstu un aizstāvību. Tas veicinātu savstarpēju informētību, uzticēšanos un radošo sadarbību starp atšķirīgās nozarei strādājošiem, vairotu zinātniskos sasniegumus un celtu Latvijas zinātnes prestižu.

C. ŠKINKIS.
LZA korespondētāloceklis

ku skaits sniedzas daudzos tūkstošos (bioloģijā, ķīmijā, medicīna u. c.). Ja šādās nozarēs būsi ko vērtīgu izdarījis, citētāju nefrūks. Taču, kur nemēt kauč cik ievērojamu skaita citētāju pētniekiem, kas strādā kādā tīkko izveidotā zinātnes nozarē? Ja arī būs, kas citē, reģistrēti viņi netiks, jo oficiāli uzskaita jau vienīgi starptautiski atzītos žurnālos citētos autorus. Skaidrs, ka jaunaizsākā zinātnes nozarē tādu žurnālu nav un nevar būt.

Tieši tādā neapskaužamā situācijā atrodas šā raksta autors. Latvijā mēs aizsākām jaunu nozari — drenāžas hidroloģiju (paralēla zinātnē tradicinālajai upju hidroloģijai, taču no pēdējās pieteikumi fāla, lai upju hidroloģijas izdevumos publicēties būtu iespējams). Raksta autors nevar sūdzēties, ka viņu necītu, jo bez viņa grāmatām (izdotas Pēterburgā, viena ārzemē tulkoša angļu) citu grāmatu drenāžas hidroloģijā pagaidām vēl nekur nav. Taču to pētnieku skaita, kas darbojas šajā jaunajā nozarē, vēl ir pavismiņniecīgs (visā pasaulei to nebūs vairāk par pussimtu), tāpēc arī citētāju ir atbilstoši maz. Turklat citējamību veltī meklēt starptautiskajos žurnālos, jo drenāžas hidroloģijā tādu nav un tuvākajos gados diez vai arī būs. Atlik vienīgi atbildēt uz jautājumu — vai jaunas zinātnes nozares aizsākšana nav tikpat vērtīga kā augsta citējamība kādā tradicionālā nozarē.

Minētie piemēri rāda, ka formāli fiksēta citējamība ir visai nedrošs zinātniskā darba vērtēšanas kritērijs, tas dažkārt var orientēt uz maldīgiem secinājumiem. Šo kritēriju bez bažām var izmantot vienīgi to pētnieku darbu salīdzināšanai, kuri strādā vienā un tajā pašā nozārē.

Nebūt nedomāju, ka personālajai Latvijas ZA vajadzētu savā saimē uzņemt mazspējīgus pētniekus no lauksaimniecības nozares. Taču šajā nozarē var pamānīt arī vairākus talantīgus cilvēkus, kas dažādu iepriekš minēto iemeslu dēļ līdz šim nav sasniegusi pašus augstākos zinātniskā darba rādītājus. Ne jau viņi ir vienīgi, ka okupācijas varas spiediens uz lauksaimniecības zinātni bija īpaši nežēlīgs. Var būt, ka Latvijas ZA ir iespējams pārvērtēt savu līdzīnējo noraidošo attieksmi un dažus gadus panākties pretīm lauksaimniecības nozares pētniekim, dodot tiem iespēju vairāk piedalīties korespondētāloceļu konkursos.

Ūdenssaimniecības zinātnē, kuras vienu nozari pārstāv šā raksta autors, no vietējo ministriju kaprīzem ir cieši iemazāk, jo gadsimta ceturksni atradās Maskavas iestāžu tiešā pārziņā. Geogrāfiski īpaši līpa esošā ierēdņu daudz nekomandēta, tā polimērmatēriālu pielietošanas jomā izvirzījās par vadošo bijušā PSRS, un šajā, kā arī vairākos citos virzienos iemantoja atzinību ne tikai Eiropā. Tofies afgriezīties Latvijas zinātnes aprīte ūdenssaimniecības zinātnē nepavīsim neveicas. Līdzekļu, kā zināms, ļoti pietrūkst itin visām zinātnēm nozārēm, taču neviena no tām nav tik katastrofālā situācijā kā ūdenssaimniecība. Vairākas šīs zinātnes nozares (hidrotehnika, hidraulika, gruntsūdens hidromehānika, upju hidroloģija, ūdens resursu zinātnē u. c.) līdz šim laikam nav saņēmušas itin nevieni zinātnēi atvēlēto valsts budžeta rubli un atrodas pilnīgas iznīkšanas stadijā. (Jāatzīmē, ka š. g. jan

Lauku zinātne dāņu skatījumā

Saņemts turpat 700 lappušu bieza sējuma veida dāņu vērtējums par Latvijas zinātni kopumā un par atsevišķām tās nozarēm. Arī par lauksaimniecības zinātnēm.

Masu informācijas līdzekjos jau pirms šā materiāla saņemšanas bija izskanējuši vairāk vai mazāk atklāti mājieni, ka, lūk, dāni zemu novērtējuši lauksaimniecības un medicīnas zinātni veikumu. Tāpēc, saprotams, ka tieši lauksaimniecības zinātnieki un droši vien arī medīki ar nepacietību gaidīja iespēju pašu acīm pārliecināties par šās informācijas patiesīgumu, par mūsu zinātnes vājajām vietām un ķerties pie to «atvesejošanas».

Tagad, kad saņemts un iepazīts oficiālais dokuments, gribas izteikt gan savas personiskās, gan daudzu savu kolēgu — lauku zinātnieku domas par dāņu vērtējuma vairākiem aspektiem.

Mūsu izpratnē šis dāņu speciālistu pamātīgi sagatavotais materiāls vispirms nozīmīgs tāpēc, ka dod iespēju citu valstu zinātniekim iepazīties ar pētījumu loku, to līmeni un rezultātiem Latvijā, izraisīt viņu interesi par iespējām nodibināt kontaktus ar kolēģiem mūsu republikā.

Ofrkārt — kopējam mūsu zinātnes zemajam vērtējumam vajadzētu sastraukt Latvijas parlamentu un valdību un rosināt to apzināties Latvijas zinātnes nabadzību: Joti atpalikušo zinātnes tehnisko bāzi, skaitļošanas tehnikas trūkumu, un dāņuprāt neiedomājami zemajām zinātnisko darbinieku un augstskolu mācībspēku algām, kas ierobežo jauno, talantīgo speciālistu iesaistīšanu zinātnē un izraisa zinātnes «novecošanos».

Dāņiem arīdzan grūti izprotama bija mūsu augstskolu un zinātniskās pētniecības institūtu sadrumstalotība savstarpēji konkurējošās

grupās. Rietumos parasti zinātniskās pētniecības darbs koncentrēts augstskolās un tiek saistīts ar jauno zinātnieku sagatavošanu. Mēs pilnā mērā un it īpaši to attiecinām uz lauksaimniecības un meža zinātnēm.

Materiālos, pretēji iepriekš izteiktajām prognozēm, nevaram atrast secinājumus par lauksaimniecības zinātnes īpaši zemo novērtējumu. Ja var ticēt Latvijas Zinātnes padomes izveidotās komisijas pēc dāņu materiāliem salīgtajam ballu vērtējumam, tad lauksaimniecības nozares zinātnes novērtētas augstāk nekā vairākas citas, arī kīmijas (I) zinātni nozare, bet meža zinātnes ieņem pašu pirmo (I) vietu.

Taču dāni nebūt nav domājuši savstarpēji salīdzināt dažādas zinātni nozares, bet gan vērtējuši uzrādītos grantus vai problēmu risinājumu kārtas atsevišķas zinātnes ietvaros. Turklāt vērtējumu izdarījuši katrai nozarei savi speciālisti ar dažādu pieeju savam uzdevumam un pēc atšķirīgām metodikām un vērtējumu skalām. Tāpēc iesniegtie ekspertīzes materiāli diez vai var kļūt par pamatu zinātni nozaru veikuma savstarpējam salīdzinājumam, vēl jo vairāk — zinātnei atvēlēto līdzekļu pārdalīšanai, nemot vērā šādu diezgan abstraktu salīdzinājumu.

Lauksaimniecības un meža zinātni nozares augstu novērtējumu ieguva granti mežu ierīkošanas un izmantošanas, leikošes un dažu citu pētījumu jomās, zemāku — granti lopkopības tehnoloģijas, lauksaimniecības mašīnu un augstes zinātnēs. Jāatzīmē, ka uz lauksaimniecības un meža zinātnēm attiecas visas tās pasašas kritiskās piezīmes, kas izteiktas par Latvija zinātni kopumā.

Atskāršot, ka laiks negaida, neatkarīgi no tā, vai lauksaimniecības zinātnes granti saņems vairāk vai mazāk līdzekļu, tie būs racionālāk jā-

izlieto nekā līdz šim, jaundibinātā Latvijas Lauksaimniecības un meža zinātni akadēmija (LLMZA) kopīgi ar Latvijas Zinātnes padomes Lauksaimniecības nozares ekspertru komisiju jau sākusi realizēt vairākus pasākumus stāvokļa uzlabošanai savas nozares zinātnēs.

LLMZA pilnsapulcē izskatīts jautājums par lauksaimniecības zinātnes potenciālu Latvijā, nosprausti pasākumi tā uzlabošanai un pilnīgākai izmantošanai; tika noteiktas prioritārās programmas, kuru izpildei rudenī tiks organizēts konkursss, pretendējot uz Zinātnes padomes grantiem un Lauksaimniecības un Mežu ministriju pasūtījumiem. Jau tagad LLMZA nodajās tiek izdarīta esošo grantu un ministriju pasūtījumu revīzija, lai prognozētu šo tēmu atdevi līdz gada beigām un mērķtiecību tās fālākam finansējumam vai iespējamai līdzdalībai kādā no nākamajiem konkursiem.

LLMZA pilnsapulcē izskanēja priekšlikums par republikas lauksaimniecības zinātniskās pētniecības iestāžu tīkla dalēju reorganizāciju un konsolidāciju. Runa ir par selekcijas un izmēģinājumu stacijs, zinātniskās pētniecības saimniecību, mācību un pētījumu saimniecību reorganizāciju sakarā ar zemes reformu, atsevišķu saimniecību samazināšanu un specializāciju, nošķirot zinātnei vajadzīgo daļu no parastās lauksaimniecīskās ražošanas. Tāpat jāapsver jautājums par to sīko zinātniskās pētniecības iestāžu pievienošanu radniecīgam nozaru institūtam vai LLU, kuras palikušas vēl no PSRS laikiem, par nozaru institūtu fālāku integrēšanos ar Lauksaimniecības universitāti.

Ir iecere kādā no tuvākajām LLMZA pilnsapulcēm lūgt piedalīties tos dāņu speciālistus, kuri izdarīja ekspertīzi, iepazīstināt viņus ar uzsāktajiem pārkārtojumiem un konkretizēt tālāko mūsu sabiedrību gan ar dānu, gan citu Eiropas valstu zinātniekim.

J. LATVIETIS,
Latvijas Lauksaimniecības universitātes profesors, LLMZA loceklis

Zviedru pieredze

Starp daudzajām augstskolām, ar kurām sadarbojas mūsu universitāte, ir arī Linčēpingas Tehnoloģiskais institūts Zviedrijā. No 26. līdz 28. janvārim pie mums seminārā uzstājās LTJ Zinātnes un ražošanas sadarbības centra nodaļas vadītājs industriālā marketinga doktors Magnus Klofštens. Viņa darbība ir saistīta ar tādu uzņēmējdarbības firmu veidošanu un attīstīšanu, kurās tiek izmantoti dažādi tehnoloģiskie procesi. Zviedrijā M. Klofštens ir Mazo tehnoloģisko firmu apvienības prezidents. Kopā ar viņu seminārā uzstājās LTJ Vadības attīstības centra direktors Karls Ivars Malms un programmas GOTATEC direktors Pennets Lindkvists.

K. I. Malms ir speciālists mazu, vidēju un lielu firmu biznesa vadīšanas apmācības jomā un vienmēr, arī šajā seminārā, uzsver biznesa plānošanas procesa galveno lomu. Kopš 1990. gada viņš vada Eiropas Kopienas finansēto programmu «Mazo un vidējo uzņēmumu attīstīšana».

Vieslektori vizēties mērķis bija palīdzēt mūsu universitātes zinātniekim veidot efektīvu sadarbību ar ražošanu un rūpniecības speciālistiem. Tas ir jo aktuālāk tāpēc, ka pašreiz top RTU Tehnoparks (zinātnes parks) un ir jāapgūst mazo uzņēmumu veidošanas un vadīšanas māku. Zviedru speciālisti nošķir lekcijas un atbildēja uz daudziem jautājumiem par šādu uzņēmumu organizēšanu un tālāku attīstīšanu pie augstskolām. Visa Linčēpingas Tehnoloģiskā institūtā uzkrātā pieredze sadarbības veidošanā starp augstskolu un ražošanas uzņēmumu tika dāsnī nodota mums. Viņi Zviedrijā par pamatu šādai sadarbībai izvēlas tehnoparkus. Uz zinājām, kādas ir ziemeļkaimiņu uzņēmējdarbības stimulēšanas metodes. Lai veidotu un attīstītu līdzīgus uzņēmumus Latvijā, viesi piedāvāja Zviedrijas un Eiropas kopienas valstu modeli, kura pamata ir infrastruktūrlā darbība. Seminārā runāja par uzņēmumu vadītāju apmācību, rūpīcu reorganizēšanu, kā arī par biznesa orientēšanu uz patēriņu.

Tikšanās bija sevišķi noderīga viem, kam rūp sava zinātnisko izstrādīnu realizēšana un arī zināmas peļņas iegūšana. Viss pasākums noritēja angļu valodā, taču tas nefraucēja katrā lekcijā pulcē vairākus desmitus klausītāju.

OSKARS MARTINSONS

Ārzemnieki Skrundā

Trīs dienas februāra sākumā Latvijā uzfurejās ASV un Krievijas radiofizikas speciālistu delegācijas. Vizēties mērķis bija iepazīšanās ar Skrundas radiolokācijas staciju. Pēdējā dienā viņi Latvijas Zinātņu akadēmijā tikās ar mūsu zinātniekiem un apmainījās ar domām par šī lokofora izmantošanu zinātniskās pētniecības vajadzībām. Visu triju valstu pārstāvji bija vienīs prātis, ka uz šīs radiolokācijas stacijas bāzes var izveidot pētniecības centrus. Domu apmaiņa turpināsies.

O. M.

TIRGUS PĒTĪJUMI

Pēc LR Izglītības ministrijas Zinātnes departamenta iniciatīvas, sākot ar 1993. gadu, Latvijas zinātnes budžetā ir ieviesta jauna iedāja, kas paredzēta tirgus pieprasīto pētījumu finansēšanai. Šiem mērķiem atvēlēti 10% valsts zinātnes budžeta līdzekļu. Jaunās iedājas mērķis ir veicināt zinātnieku aktīvāku pievēršanos aktuālu, praktisku jautājumu risināšanai, tādējādi tos iešķirot tirgus pieprasīto pētījumu veikšanā.

Atbalstāmi ir projekti, kuru realizācija dotu pelnu. Tā rezultātā nākotnē daļa zinātnieku kolektīvu tiks pārorientēti no finansēšanas no valsts budžeta līdzekļiem uz pašfinansēšanos. Līdz ar to tiks veicināta zinātnes reforma valstī, kā arī radītas darba vietas kvalificētiem speciālistiem.

Finansējums var būt neatmaksājams, vai arī saņemējam, atkarībā no projekta nozīmīguma un peļņas liešuma daļēji vai pilnīgi jāatmaksā valsts piešķirtais finansējums. Galvenokārt paredzēts atbalsts projektus, kuros valsts daļa projekta izmaksās nepārsniedz 50%.

Līdzekļus paredzēts piešķirt atklāta konkursa veidā. Pieteikumi tiks izskaitīti ne retāk kā reizi četros mēnešos. Šajā gadā projektu iesniegšanas termiņi ir 15. maijs un 15. septembris.

Vērtējot īpaši tiks nemta vērā projekta realizējamība no zinātniskā viedokļa, vai rezultāts būs jauns Latvijā un vai gala produktus (pākalpojumus) būs iespējams sekmīgi pārdozt. Ja pieteicējam ir autoritātīvs atsaucīgums par projektu, tās vēlams pievienot iesniegumam.

Pieteikumus var iesniegt, kā arī interesējošos jautājumus noskaidrot Izglītības ministrijas Zinātnes departamentā 527. telpā, telefons — 223425 (vai 524. telpā, tel. 225260).

J. BALODIS,
LR Izglītības ministrijas Zinātnes departamenta galvenais speciālists

PAZIŅOJUMS

1. martā pl. 14.15 RTU ķīmijas tehnoloģijas fakultātes sēžu zālē (271. telpā) Āzenes ielā 14/24 notiks ķīmijas tehnoloģijas fakultātes Habilitācijas padomes H-01 atklātā sēde, kurā disertāciju ķīmijas doktora grāda iegūšanai aizstāvēs

Ēriks ROZNERS

par tēmu «2'-0-aroilaizsarggrupu izmantošana oligoribonukleotīdu sintēzē».

Ar disertāciju var iepazīties RTU ķīmijas tehnoloģijas fakultātes bibliotēkā Āzenes ielā 14/24.

Tālrinis uzziņām 614582.

O. NEILANDS,
Habilitācijas padomes H-01 priekšsēdētājs

PAZIŅOJUMI

1993. g. 3. martā plkst. 10.00 LU un LZA Molekulārās bioloģijas institūtā notiks MolBI Habilitācijas padomes atklātā sēde, kurā aizstāvēs disertācijas:

1. Nadežda Romanīkova (LU un LZA Molekulārās bioloģijas institūts) bioloģijas zinātnu doktora grāda iegūšanai.

Tēma: «Cilvēka interlekīna-2 gēna ekspresija Escherichia coli».

2. Ēriks Jankevics (LU un LZA Molekulārās bioloģijas institūts) bioloģijas zinātnu doktora grāda iegūšanai.

Tēma: «Cilvēka interlekīna-2 gēna flānkējošā rajaorganizācija».

3. Edīte Grēne (LU un LZA Molekulārās bioloģijas institūts) bioloģijas zinātnu doktora grāda iegūšanai.

Tēma: «Imūnodominant B-limfocītu epītopu noteikšana dabīgā un denaturētā hepatīta B vīrusa kodola antigenā (HBcAg) ar peļju monoklonālām antivielām».

3. Oļegs Osipovičs (Baltkrievijas veselības aizsardzības ministrijas Asins pārliešanas pētnieciskais institūts).

Tēma: « α -TNF gēna regulācijas pētījumi cilvēka monocitos».

Ar disertācijām var iepazīties Molekulārās bioloģijas institūtā Rīgā, Krustpils ielā 53.

Tālr. uzziņām 139495.

ELMĀRS GRĒNS,
Habilitācijas padomes priekšsēdētājs

1993. gada 23. marā plkst. 14.00 Fizikālās enerģētikas institūtā, Aizkraukles ielā 21 (sēžu zālē), notiks atklātā sēde FEI Habilitācijas un promocijas padomes inženierzinātnēs aparātbūves un elektrotehnikas apakšnozāres, kurā zinātnisko darbu ciklu habilitētā doktora zinātnu grāda iegūšanai inženierzinātnēs aparātbūves specialitātē aizstāvēs Latvijas ZA PMI vadošais zinātniskais līdzstrādnieks

VAIRIS ŠTRAUSS.

Tēma: «Relaksācijas spektromefrijas teorija un metode».

Ar darbu ciklu var iepazīties FEI bibliotēkā.

Tālrinis uzziņām 558829.

JURIS GRIGULIS,
FEI Habilitācijas un promocijas padomes priekšsēdētājs,

J. EKMANIS,
Institūta direktors akadēmikis

1993. gada 5. marā plkst. 10.00 LU Cietvieu fiziķu institūtā Kengaraga ielā 8, 1. auditorijā, notiks

